



...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.241/2022/5-II.

A Fővárosi Ítéltábla Hemrichné jogtanácsos valamint jogtanácsos kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (felperes címe.) felperesnek, a Kálmándy Ügyvédi Iroda (Cím4 I. 7., ügyintéző: jogi képviselő1 ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének marasztalása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2022. május 11-én meghozott 36.G.42.091/2021/11-II. számú ítélete ellen, az alperes által 12. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – a 2022. szeptember 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja, az alperesnek az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése iránti kérelmet elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság felhívására fizessen meg a Magyar Állam javára 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A törvényszék ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 49.328.289 forintot, valamint 1.000.000 forint perköltséget, továbbá külön felhívásra az államnak 1.500.000 forint kereseti illetéket.

[2] Az irányadó tényállás szerint a Fővárosi Törvényszék a 2020. január 21-én előterjesztett kérelemre rendelte el a adós1. adós (továbbiakban: adós) felszámolását, a közzététel időpontja 2020. május 20. napja. Az adósnál az ügyvezetői feladatokat 2010. március 2. napjától a felszámolás kezdő időpontjáig az alperes önállóan látta el. A felperes az adós felszámolási eljárásában hitelező volt, hitelezői igényét a felszámoló 49.328.289 forint

összegben tartotta nyilván. A Fővárosi Törvényszék 2021. április 26-án a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte, és az adóst jogutód nélkül megszüntette a hitelezői igények megtérülése nélkül. A végzés 2021. május 27-én jogerőre emelkedett, a közzétételére 2021. július 2-án került sor.

[3] A felperes 2021. május 13-án keresetet terjesztett elő az alperes ellen a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdésére hivatkozással, melynek alapján a Fővárosi Törvényszék a 2021. október 5-én jogerőre emelkedett 11.G.40.728/2021/7. számú bírósági meghagyásban megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezzel okozati összefüggésben a hitelezői követelések kielégítése 92.143.842 forint összegben megghiúsulhat, mely összeg erejéig az alperes felelős az adós felszámolási eljárásában ki nem elégített kötelezettségeiért.

[4] A felperes, mint az adós társaság volt hitelezője a 2021. december 1. napján előterjesztett keresetében a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése alapján kérte az alperes kötelezését a felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői igényének 49.328.289 forint erejéig történő kielégítésére, valamint a felmerült perköltség megfizetésére.

Az alperesi ellenkérelemben foglaltak alapján vitatta, hogy a per megszüntetésének van helye. Hangsúlyozta, hogy a marasztalási kereset előterjesztésére a jogalapot nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulása szolgáltatja, hanem az, hogy a bíróság a vezető tisztségviselő felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti perben megállapította. A Cstv. 83/R. § (4) bekezdése értelmében a megállapítási perekben is a perindításkor hatályos rendelkezés, időállapot az irányadó. A marasztalási pert 2021-ben kezdeményezte, ezért nem alkalmazható a Cstv.-nek ennél korábbi időállapota. Az alperes felelősségét megalapozó mulasztás jelen esetben az, hogy a bíróság a megállapítási perben felelőssé tette az alperest a felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői követelésekért, amit az alperes nem egyenlített ki. A marasztalási perben már nem vizsgálható, hogy a hitelezői igények eredetileg milyen kötelemből származtak. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (11) bekezdését módosító 2020. évi LXXIII. törvény 9. §-át legelőször akkor kell alkalmazni, ha a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételére 2020. augusztus 1. napját követően került sor.

[5] Az alperes ellenkérelmében a per megszüntetését kérte a perindításra nyitva álló határidő elmulasztása miatt. Álláspontja szerint a per alapjául szolgáló anyagi jogi határidőkre a felszámolási eljárást megelőző, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulásakor hatályos Cstv. rendelkezéseit kell alkalmazni, melynek oka, hogy az eddigi időpontig keletkezett hitelezői követeléseket kell vizsgálni, mint jogi tény. Az adós fenyegető fizetéseképtelensége pedig 2019. október 24-én már bizonyosan fennállt.

A 2020. évi LXXIII. törvény 14. § (helyesen: 9. §) módosította a Cstv. 33/A. § (11) bekezdését, ami 2020. augusztus 1-jén lépett hatályba. Azonban, ha a felszámolási eljárás

keretében értékelt jogi tény a módosító jogszabály előtt történt, a perbeli jogvita alapjául szolgáló anyagi jogi jogszabályokat a 2020. augusztus 1-jét megelőző időállapot szerint kell alkalmazni. Vagyis a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételét követő 90 napos jogvesztő határidőn belül kérhető a bíróságtól az alperes kötelezése. A felperes így a keresetlevelet határidőben 2021. október 4-ig terjeszthette volna elő, figyelemmel arra, hogy a Céglőnyben a felszámolási eljárás befejezéséről szóló végzés 2021. július 6-án (helyesen: 2-án) került közzétételre. Az alperes terhére rótt magatartás 2019. október 24-ig megvalósult, ezért a helytállási kötelezettség miatti jogérvényesítés határideje sem lehet hosszabb, mint a kár keletkezésének időpontjában volt, amit a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (Jat.) 15. § (2) bekezdése is alátámaszt. A felelősség megállapítása nem jogalap.

[6] A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a kereset alapos. A Cstv. 33/A. § (11) bekezdésének a felhívását követően rögzítette, a Cstv. 83/V. § (3) bekezdése értelmében a 2020. évi LXXIII. törvénnyel módosított Cstv. 33/A. § (11) bekezdését akkor kell alkalmazni, ha a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételére a 2020. évi LXXIII. törvény hatálybalépését, azaz 2020. augusztus 1-jét követően kerül sor. Az adós elleni egyszerűsített felszámolási eljárás befejezésének közzétételére 2021. július 2-án került sor, így a felperes keresete nem késett el, mivel az új szabályozás már nem tartalmazza a korábban hatályban lévő szabályozásnak azt a korlátozását, mely szerint 90 napos jogvesztő határidőn belül volt lehetőség a kereset előterjesztésére.

[7] Az elsőfokú bíróság a 10-I. sorszámú végzéssel az alperes Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése és az erre hivatkozással előterjesztett peres eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította, mivel nem értett egyet abban az alperessel, hogy a Cstv. 33/V. § - helyesen 83/V. § - (3) bekezdése alaptörvény-ellenesnek minősül. A törvényi rendelkezés nem ütközik a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába.

Kifejtette, a Cstv. 33/A. § (11) bekezdése rögzíti a perindítás feltételeit. Így a perindítás feltétele a felelősség jogerős megállapítása, a felszámolási eljárás jogerős lezárása, valamint az, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői igény ne nyerjen kielégítést. Nem az képezi a vizsgálódás tárgyát, hogy milyen eljárási szabályok voltak akkor hatályban, amikor a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, a vezető tisztségviselő jogellenes cselekedete, mulasztása bekövetkezett, vagy a bejelentett hitelezői igény létrejött. A jogi tény az, hogy a felelősség jogerős megállapítását és a felszámolási eljárás lezárását követően a marasztalási pert kezdeményező hitelezőnek maradt-e fenn kielégítetlen hitelezői igénye. A marasztalási perben a bíróság nem vizsgálhatja, hogy az alperes megvalósított-e hitelezői érdekeket sértő magatartást, mivel ez a megállapítási per tárgya.

A jogalkotó nem fogadott el az alperes cselekményeit visszamenőleges hatállyal súlyosabban minősítő szabályozást. A 2020. augusztus 1-jén hatályba lépő módosítás csupán a perindítási határidő szigorú korlátozását enyhítette, amit téves úgy értelmezni, hogy a jogalkotó visszamenőleges hatállyal kötelezettségeket állapított volna meg az ilyen perek alperesei terhére. Erre figyelemmel nem tartotta indokoltnak az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését.

A felmerült eljárási költség viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett.

[8] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését kérte annak megalapozatlansága és az elsőfokú eljárásnak az ügy érdemére kiható lényeges szabályainak megsértése miatt, míg másodlagos kérelme az ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult, marasztalva a felperest a felmerült költségekben. A megváltoztatásra irányuló kérelme körében kérte a Cstv. 83/V. § (3) bekezdés alaptörvény-ellenességének megállapítása és az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárása érdekében Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezését, és az eljárás felfüggesztését az alkotmánybírósági döntés meghozataláig. Amennyiben a döntés megállapítja, hogy a jogszabályhely a visszaható hatályú jogalkotás tilalmába ütközik, kérte az eljárás megszüntetését.

A jogorvoslati kérelme indokolásában, az alkalmazandó jogszabályok és a figyelembe veendő AB határozatok megjelölését követően – az elsőfokú eljárás során előadottal egyezően –, kifejtette, az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint valamely jogszabály nem csupán akkor minősülhet a visszaható hatály tilalmába ütközőnek, ha a jogszabályt a jogalkotó visszamenőlegesen léptette hatályba, hanem akkor is, ha a jogszabály rendelkezéseit a hatálybalépés előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell.

Az adott ügyben az alapvető kérdés annak eldöntése, hogy a 2020. január 21. napját, vagyis a felszámolási kérelem előterjesztését megelőzően tanúsított alperesi magatartáshoz fűződő jogkövetkezmények a Cstv. mely időállapota szerint határozhatók meg, figyelemmel arra is, hogy az adóst fenyegető fizetéseképtelenség 2019. október 24-én már bizonyosan fennállt.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (Jat.) 2. § (2) bekezdése szerint jogszabály – többek között – a hatálybalépését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, kötelezettséget nem tehet terhesebbé.

Álláspontja szerint a vezető felelősségére a szerződésen kívüli károkozás szabályait kell alkalmazni, és a jelen per alapjául szolgáló anyagi jogi határidőkre a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulásakor, a felszámolási eljárás megindítását megelőzően hatályos rendelkezések az irányadók, hiszen addig bekövetkezett a fizetéseképtelenség iránti kérelem alapjául szolgáló követelés keletkezésének és esedékességének időpontja, mely jogi tény.

A Cstv. 33/A. § (11) bekezdése a 2020. évi LXXIII. törvény 9. § 12. pontja szerint módosult, a „90 napos jogvesztő határidőn belül” szövegrész helyébe lépő „követően” szövegrész 2020. augusztus 1-jén lépett hatályba. A kártérítési követelés alapjául szolgáló kötelemkeletkeztető tény az alperes tevékenysége vagy mulasztása.

Amennyiben az értékelt jogi tény a 2020. évi LXXIII. törvény hatálybalépését megelőzően történt, úgy a jogvita alapjául szolgáló anyagi jogi jogszabályokat a 2020. augusztus 1-jét megelőző időállapot szerint kell alkalmazni. A perindítási határidőt 2020. augusztus 1-jét

megelőzően a Cstv. 90 napos jogvesztő határidő megjelöléssel szabályozza. Mivel az adós megszüntetéséről szóló végzés közzétételének időpontja 2021. július 2. napja, míg a keresetlevél keltezésének időpontja 2021. november 29. napja, így a felperes túllépte a törvényben előírt 90 napot, ami jogvesztő anyagi jogi határidő.

A kifejtettek alapján vitatta, hogy a felperes határidőben nyújtotta be a keresetet. Kitért arra is, hogy a szerződésen kívül okozott kárért fennálló helytállási kötelezettsége nem lehet terheesebb, mint amilyen az alperes terhére rótt magatartás időpontjában volt. Az alperes terhére rótt magatartás 2019. október 24. napjáig megvalósult, ezért a helytállási kötelezettsége miatti jogérvényesítés határideje nem lehet hosszabb, mint a kár keletkezésének időpontjában volt, ami a 90 napos jogvesztő határidő. Ennek alapján a kereset elkészítésének okán nem lehet megalapozott.

Az ítélet indokolásában írtakra utalva kifejtette, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapítási per nem a perindítás, hanem a bíróság döntésének az előkérdése.

Úgy vélte, az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésével kapcsolatban téves értelmezésre jutott. A 2020. évi LXXIII. törvény indokolása szerint a módosításokat a folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell, kivéve – többek között – a Cstv. 33/A. §-ra vonatkozó módosításokat, tekintettel arra, hogy a határidők változtatása az új ügyekben, illetve perekben értelmezhető. Az indokolás különbséget tesz ügy és per között, míg az eljárás megjelölés magába foglalja mindkét kategóriát. Mivel a vezető tisztségviselővel szemben történő igényérvényesítés egymással összefüggő szakaszokból áll, nem lehet jogszerű, ha az igényérvényesítés egyes szakaszaiban a kötelezett felelősségének időbeli terjedelme eltérő.

A Jat. 15. § (2) bekezdése értelmében a jogszabályi rendelkezést – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a hatálya alatt keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint megkezdett eljárási cselekményekre a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a felperes kártérítési követelésének alapjául szolgáló felróható és jogellenes alperesi magatartás 2020. augusztus 1. napját megelőzően következett be, akkor a korábbi időállapot szerinti szabályok alapján kell eljárni.

Úgy vélte, hogy a felperes válasziratában, illetve a bíróság az indokolásában nem hivatkozott olyan jogszabályra, amely a Jat. 15. § (2) bekezdésének rendelkezésével szemben a 2020. augusztus 1. napját megelőzően bekövetkezett jogi tényre és keletkezett jogviszonyra a 2020. augusztus 1-jén hatályba lépő rendelkezéseket rendeli alkalmazni. A felszámolási ügy a 2020. január 21-én előterjesztett kérelemmel vette kezdetét, amikor nem volt hatályban a 2020. évi LXXIII. törvény.

Tévesen állította a felperes, hogy a megállapítási kereset alapján kibocsátott bírósági meghagyás 2021. október 5-én történt jogerőre emelkedésére tekintettel ennél korábban nem terjeszthetett elő marasztalási keresetet. Ez ellentétes a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző Csoport 2016.El.II.JGY.G.2. véleményében foglaltakkal, amely szerint a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perben a vezető tisztségviselő marasztalására irányuló kereset is előterjeszthető a „Módtv.3” rendelkezése folytán bármely időállapot alkalmazásával folyó perben. Megjegyezte, a felperes a keresetében nem jelölte

meg, hogy milyen időállapot szerint kéri a felperes marasztalását, erre csak az ellenkérelemben adott válasziratban történt hivatkozás.

Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésének az „(1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján” kitétele nem azt jelenti, hogy a marasztalási per megindításához be kell várni a megállapítási per jogerős befejezését, de azt sem, hogy 90 napos jogvesztő határidő a törvény szövegében rögzített kógens szabállyal ellentétben, nem a Cégek Közlönyben való közzétételt követő napon veszi kezdetét. Előfordulhat ugyanis, hogy a megállapítási per évekkel a közzétételt követően fejeződik be, mely esetben az igényérvényesítési határidő a feleken kívül álló okból bizonytalan ideig meghosszabbodik.

A megállapítási kereset jogerőre emelkedése nem a marasztalási kereset előterjesztésének, hanem a marasztaló ítélet meghozatalának előkérdése. Amennyiben nem emelkedik jogerőre a 90 napos jogvesztő határidőn belül a megállapítási kereset, ez a marasztalási kereset előterjesztésének nem akadálya, legfeljebb a marasztalási per tárgyalását kell felfüggeszteni a megállapítási per jogerős befejezéséig. Előkérdése a perben hozandó döntésnek, nem a perindításnak van. A Cstv. a marasztalási per megindításának feltételeként nem határozza meg a megállapítási per jogerős befejezését. A vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni felelőssége attól az időponttól vizsgálható, amikor a társaság már elvesztette az eredményes működéshez szükséges vagyont. Mindaz a felróható és jogellenes magatartás, amely miatt az alperes marasztalható, a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet és a felszámolás elrendelése közötti időben következett be. Ennek a felszámolási eljárást megelőzően bekövetkezett magatartásnak az időpontja határozza meg az alkalmazandó jogot.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

Kifejtette, hogy az ítélet okszerű következtetéseket tartalmaz, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokból csak egyfajta, az ítéletben rögzített következtetésre lehetett jutni. A fellebbezésben előadottakat az alperes az elsőfokú eljárás során már a bíróság elé tárta. Nem adott elő olyan tényállítást, amely alapján megállapítható lenne, hogy az elsőfokú bíróság döntése jogszabálysértő.

[10] Az ítéltábla a tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

A Fővárosi Törvényszék a felperes 2021. május 13. napján előterjesztett keresete alapján indult perben a 2021. július 31-én jogerőre emelkedett 11.G.40.728/2021/6. számú végzésével kötelezte az alperest 49.328.289 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására, majd a 2021. október 5-én jogerőre emelkedett 11.G.40.728/2021/7. számú bírósági meghagyásban megállapította az alperes felelősségét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján.

[11] Tekintettel arra, hogy az alperes a fellebbezésével egyidejűleg az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése és az eljárás felfüggesztése iránti kérelmet is

előterjesztett, így az ítéltábla a fellebbezés elbírálását megelőzően az alperes ezen kérelmét bírálta el.

[12] Az ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, az alperes az elsőfokú eljárás során már indítványozta az Alkotmánybíróság eljárásának bíróság általi kezdeményezését és erre tekintettel az eljárás felfüggesztését, mely kérelmeket az elsőfokú bíróság a 36.G.42.091/10-I. számú végzésével elutasított. A törvényszék nem értett egyet az alperessel abban, hogy a Cstv. 83/V. § (3) bekezdése alaptörvény-ellenes, a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába ütközik, mely állásponttal az ítéltábla maradéktalanul egyetért.

[13] Az alperes újabb kérelmében – lényegében a korábban már előadottakat megismételve – továbbra is állította, hogy a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésének 2020. augusztus 1. napjától hatályos szabálya adott eljárásban nem alkalmazható, az számára hátrányos, és az igényérvényesítés határidejére a kötelelem keletkeztető tény időpontjában hatályos anyagi jogi határidőt tartalmazó rendelkezés az irányadó.

[14] A Cstv. 33/A. § (11) bekezdésének hivatkozott módosítását a 2020. évi LXXIII. törvény 9. § 12. pontja iktatta be és 2020. augusztus 1-jén lépett hatályba. A Cstv. 83/V. § (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a 2020. évi LXXIII. törvénnyel módosított 33/A. § (11) bekezdést akkor kell alkalmazni, ha a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételére a 2020. évi LXXIII. törvény hatálybalépését (2020. augusztus 1.) követően kerül sor.

[15] Az alperes lényegében abban látta a hivatkozott jogszabály alaptörvény-ellenességét, hogy a korábbi szabályozás alapján a marasztalási kereset előterjesztésére a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételét követő 90 napos jogvesztő határidőn belül kerülhetett sor, míg a módosuló szabály szerint erre a közzétételt követően határidő megjelölése nélkül sor kerülhet, ami a keresetindítási határidő meghosszabbodását jelenti.

[16] Az előadottak azonban nem szolgálnak alapul az alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére, a hivatkozott jogszabályi rendelkezés tekintetében az ítéltábla nem észlelt alaptörvény ellenességet.

[17] Az adott ügyben az irányadó jogszabály alkalmazhatósága tekintetében a hatálybaléptető jogszabályi rendelkezés egyértelmű, és világosan fogalmazza meg, hogy a módosított rendelkezést a hatálybalépését (2020. augusztus 1.) követően kezdeményezett peres eljárások esetében, vagyis a jövőben kell alkalmazni. Nem vitásan, a módosuló jogszabályi rendelkezés a korábbi szigorú, 90 napos jogvesztő határidőt már nem tartalmazza, azonban ezen, a hatálybalépés idejétől alkalmazandó enyhítés az igényérvényesítési határidő

tekintetében nem értékelhető visszaható hatályú és ezáltal alaptörvény-ellenesnek minősülő jogszabályalkotásnak.

[18] Tévesen idézte e körben az alperes álláspontja alátámasztásaként a Jat. 15. § (2) bekezdését, ugyanis e törvényhely szerint a hivatkozott rendelkezés csak a jogszabály eltérő rendelkezése hiányában alkalmazandó. Az adott esetben azonban – mivel a hatálybaléptető jogszabály egyértelmű, pontos és konkrét iránymutatást ad a módosuló jogszabályi rendelkezés jövőbeli alkalmazhatóságáról – a szabályozási átmenetre vonatkozó rendelkezések nem irányadóak.

[19] Erre figyelemmel a másodfokú bíróság sem találta megalapozottnak az alperes kérelmét az alkotmánybíróági eljárás kezdeményezése tárgyában, ezért azt a Pp. 131. § (4) bekezdése alapján elutasította. Az Alkotmánybíróági eljárásának kezdeményezése hiányában, erre alapítva a Pp. 126. § alapján nincs helye az eljárás felfüggesztésének.

[20] A fellebbezés úgyszintén nem alapos.

[21] Az elsőfokú bíróság az ügyben a tényállást helyesen állapította meg, helytálló és okszerű az abból levont jogkövetkeztetése is. A fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot sem az ítélet hatályon kívül helyezésére, sem annak megváltoztatására. Az ítélet tábla egyetért a törvényszék jogi álláspontjával, annak megismétlése nélkül a fellebbezésben előadottak alapján az alábbiakra mutat rá.

[22] A fellebbezés kapcsán az ítélet táblának abban kellett állást foglalnia, hogy a felperes keresete az alperes hivatkozásának megfelelően elkészített-e, a felperes a keresetét a keresetindítási határidő megtartásával terjesztette-e elő.

[23] Az adott ügyben megállapítható, hogy a felperes a 2021. december 1. napján előterjesztett keresetében a 2021. október 5-én jogerőre emelkedett bírósági meghagyásban megállapított felelősség alapján a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésére hivatkozással kérte az alperes marasztalását az adóssal szemben folyamatban volt felszámolási eljárásban érvényesített, de meg nem térült követelése erejéig.

[24] A keresetlevél 2021. december 1. napján történt benyújtásának idején hatályos Cstv. 33/A. § (11) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételét követően bármely hitelező keresettel kérheti a 6. § szerint illetékes bíróságtól, hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján, az okozott vagyoni hátrány mértékéig kötelezze az adós volt

vezetőjét a felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett, de ott meg nem térült követelésének kifizetésére.

E rendelkezést – a kifejtettek szerint – akkor kell alkalmazni, ha a felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Céglőnyben való közzétételére a 2020. évi LXXIII. törvény hatálybalépését, vagyis 2020. augusztus 1. napját követően kerül sor.

[25] Mivel pedig az adós felszámolási eljárásának befejezéséről szóló határozat Céglőnyben történt közzétételére 2021. július 2. napján, tehát a módosító törvény hatálybalépését követően került sor, ezért a jelen eljárásban a Cstv. 33/A. § módosított (11) bekezdését kell alkalmazni, amint arra a törvényszék is helytállóan utalt. Ez azt jelenti, hogy a keresetindításra már nem a korábbi jogvesztő 90 napos határidő, hanem az általános elévülési határidő vonatkozik. Ezért a 2021. december 1. napján előterjesztett kereset az alperes állításával szemben nem késett el.

Ezt az álláspontot tartalmazza a BDT2022. 4489. számú határozat is, kimondva, hogy ha a felszámolási eljárást befejező végzés Céglőnyben való közzététele 2020. augusztus 1. napja után történt, a vezető tisztségviselővel szemben nem 90 napos jogvesztő, hanem az általános elévülési határidőn belül indítható meg a marasztalási per.

[26] Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy a Cstv. 33/A. § (11) bekezdésében szabályozott ún. marasztalási per előfeltétele – egyebek mellett – az, hogy a bíróság az (1) bekezdés szerinti ún. megállapítási perben jogerősen megállapítsa az alperes vezető tisztségviselő felelősségét. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjának, illetve az azt eredményező alperesi magatartásnak a vizsgálata a marasztalási per tárgyát nem képezheti. Téves az az alperesi érvelés, mely szerint a jelen per alapjául szolgáló anyagi jogi határidőkre a felszámolási eljárást megelőző fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulásakor hatályos Cstv. rendelkezéseit kell alkalmazni.

[27] Alaptalanul érvelt azzal is, hogy a vezető tisztségviselővel szemben történő igényérvényesítés egymással összefüggő szakaszokból áll, így nem lehet jogszerű, ha az igényérvényesítés egyes szakaszaiban a kötelezett felelősségének időbeli terjedelme eltérő. E körben a Cstv. rendelkezései – az egyes időközbeni jogszabályváltozások kapcsán – egyértelmű előírást tartalmaznak a módosuló jogszabályok alkalmazhatóságát illetően. Önmagában az, hogy a fizetéseképtelenség vizsgálatakor más jogszabályi rendelkezés volt hatályban, nem eredményezheti azt, hogy a jövőre nézve a jogszabály tartalma ne változhatna.

[28] Rámutat az ítéltábla arra, hogy a csődtörvényt módosító 2017. évi XLIX. törvény 17. §-a a korábbi Cstv. 33/A. §-a helyébe új rendelkezéseket léptetett, kimondva azt is, hogy a Cstv. 83/R. § (4) bekezdése értelmében a módosított 33/A. §-át a 2017. évi XLIX. törvény hatálybalépését (2017. július 1. napját) követően benyújtott megállapítási és az annak alapján indítható marasztalási keresetekre kell először alkalmazni. Vagyis 2017. július 1.

napjától a keresetlevél előterjesztésekor hatályos jogszabályok az alkalmazandók, a felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelem előterjesztésének időpontjában, illetve ezt megelőzően irányadó jogszabályok alkalmazása fel sem merülhet. Ezen a 2020. évi LXXIII. törvény sem változtatott.

[29] A megállapítási keresetet a felperes 2021. május 13-án terjesztette elő, mely eljárásban az alperes nyilatkozatot egyáltalán nem tett, így a törvényszék által kibocsátott bírósági meghagyás ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett. Az adott marasztalási perben pedig az alperes által hivatkozott ún. kötelemkeletkeztető magatartások, illetve azok időpontjai – a kifejtettek alapján – jelentőséggel egyáltalán nem bírnak a marasztalási keresetre irányadó jogszabályi rendelkezések egyértelmű megjelölése okán.

[30] Bár a fellebbezés elbírálása körében nem bír jelentőséggel, de nem foghat helyt az az alperesi hivatkozás sem, mely szerint a Módtv.3. (2013. évi CCLII. törvény) értelmében a felperes a felelősség megállapítási perben marasztalási keresetet is előterjeszthetett volna, így a jogerős megállapítási per bevéására nem volt szükség. A csődtörvény 2017. évi XLIX. törvénnyel történő módosítása ugyanis e jogszabályi rendelkezést (Cstv. 33/A. § (7) bekezdés) is érintette, e rendelkezés 2017. július 1. napjától már nem szerepel a Cstv. 33/A. §-ában.

[31] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet, annak helytálló indokai alapján, a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[32] A fellebbezés nem vezetett eredményre, így a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felmerült másodfokú perköltség megfizetésére az alperes köteles. Megfizetni tartozik ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti, feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési eljárási illetéket. Mivel a felperes a másodfokú eljárással kapcsolatos költségeit nem számította fel, ezért annak tárgyában az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2022. szeptember 28.